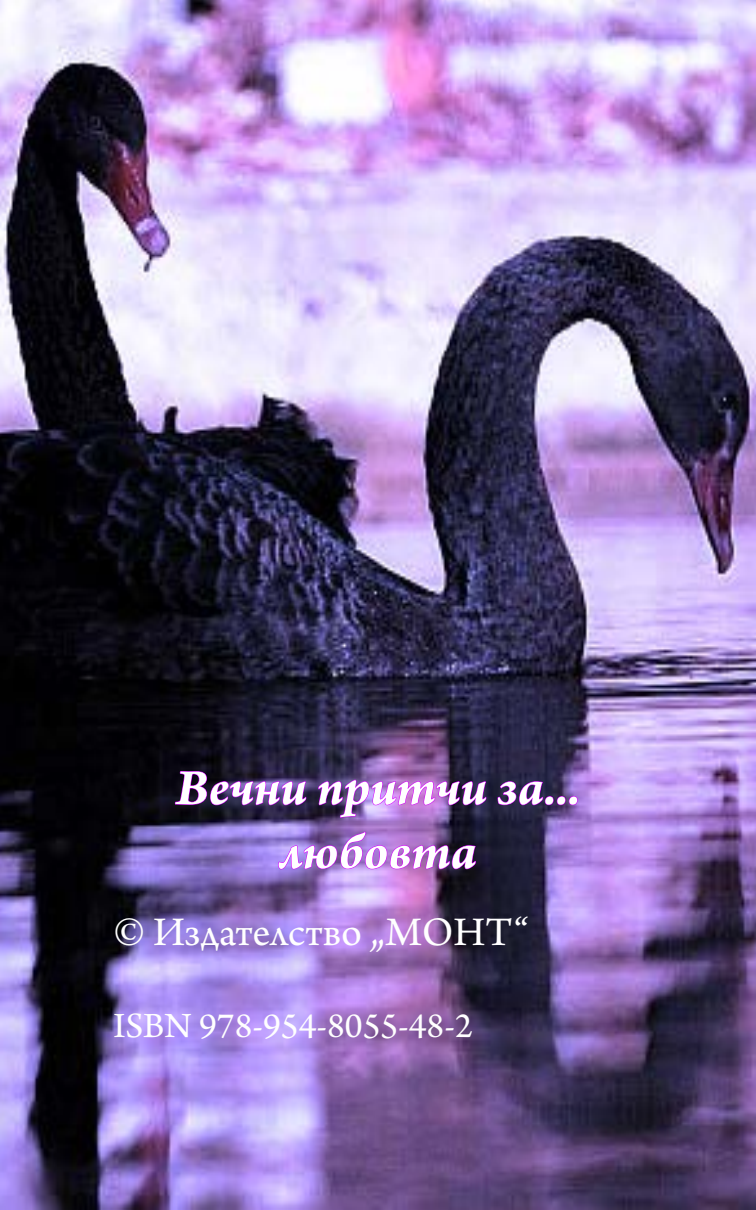

*Вечни притчи
за...
любовта*

МОНТ

*Вечни притчи за...
любовта*

© Издателство „МОИТ“

ISBN 978-954-8055-48-2

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да
намерите в Библио.бг**

www.biblio.bg

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Притча за любовта	5
2. Притча за любовта	11
3. Притча за любовта	17
4. Първото стъпало	19
5. Притча за чувствата	22
6. Притча за любовта, богатството и успехът	29
7. Притча за любовта и щастieto	34
8. Урок по прощаване	40
9. Притча за любовта	44
10. Една семейна приказка или как да запазим любовта	47
11. Когато започнах да обичам себе си	53

12. Притча за любовта и приятелството	58
13. Победи злото с любов	60
14. Красавицата и поетът	64
15. Всеки твърди, че обича	67
16. Любовна притча	71
17. Усмихни се приятелю!	78
18. Човекът, който не вярвал в любовта	86
19. Парцалена кукла	95
20. Любовта и часовника	102
21. Без любов всичко е нищо!	108
22. Как съдили любовта	112

1.

Едно време, на далечен остров, живели всички чувства: Щастieto, Тъгата, Знанието и останалите. И разбира се – Любoвта. Един ден всички те разбрали, че островът е на път да потъне, така че решили да го напуснат. Всички без Любoвта.

Любoвта била единствената, която останала. Тя толкова обичала този остров, че искала да бъде там с него, до края му, до последния възможен момент.

Когато островът почти потънал, Любовта решила, че е време да потърси помощ.

Богатството минало покрай Любовта в огромен, луксозен кораб. Любовта попитала: “Богатство, ще ме вземеш ли с теб?”.

Богатството отговорило: “Не, не мога. Имам толкова много злато и сребро на кораба, че на него просто няма място за теб”.

Любовта решила да пита Суетата, която също минавала наоколо в голям кораб. “Суета, моля те, помогни ми!”

“Не мога да ти помогна, Любoв. Ти си мокра цялата, ще изпоцапаш новият ми кораб, ще стане целият в петна.”

Тъгата била наблизо и тя.

“Тъга, нека дойда с теб”, помолила Любовта.

“Ох, Любов, толкова съм тъжна, че имам нужда да бъда насаме”

Щастието минало покрай Любовта, но то било толкова щастливо, че въобще не чуло, че Любовта го вика.

Изведнъж Любовта чула глас: “Ела с мен, Любов, аз ще те взема”. Гласът бил на един старец. Любовта била толкова доволна от спасението си, че въобще забравила да пита кой е нейния спасител. Когато пристигнали в новата земя, старецът се обърнал и се изгубил в далечината. Осъзнавайки колко е задължена на спасителя си, Любовта попитала Познанието, един друг такъв

старец “Кой беше този, който ме спаси?”

“Това беше Време”, отговорило Познанието.

“Време? Но защо точно Времето ми помогна?”, попитала отново Любовта.

Познанието се усмихнало с усмивка, зад която личала дълбоката му мъдрост. “Защото единствено Време знае каква е цената на любовта”.

Поуки:

Никога не чакайте нещата просто да се случат – борете се за това. Не очаквайте нещо да ви се даде наготово, създавайте го, търсете го, бъдете активни.

Ако капка вода падне в езерото, губи идентичността си и изчезва. Но ако тя падне върху лист от лотос, тя ще блести като перла. Винаги има начин и вие да заблестите.

Когато паднеш, все още не си победен. Истински победен си тогава, когато откажеш да станеш и да пробваш отново.

Закотвен в пристанището, корабът е на най-сигурното възможно място... но неговото предназначение не е той да стои там.

Когато имате успех, имате много доброжелатели. Когато обаче го загубите, тогава наистина разбирате кои са вашите

доброжелатели.

Иска се много доверие, за да споделиш недостатъците си с приятел. Иска се обаче много повече, за да споделиш неговите.

Никога не приемайте някой просто за даденост. Прегърнете го близко до сърцето си, защото може да дойде момент, в който да разберете, че сте загубили диамант, докато сте били твърде заети да колекционирате камъни.

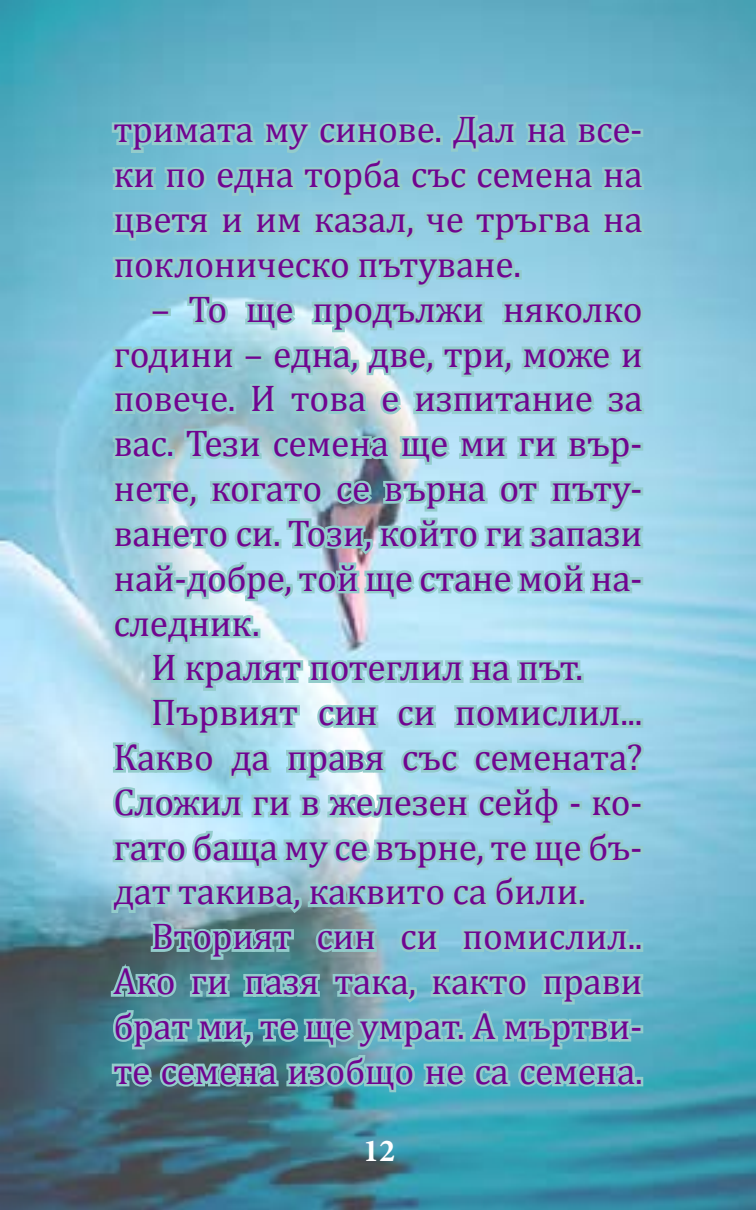

2.

Имало едно Време, Един Велик Крал....

Великият Крал имал трима сина и искал да избере един за свой наследник. Това било много трудно, защото и тримата били много разумни и много храбри. А пък били и близнаци, така че било невъзможно да вземе решение. Посъветвал се Кралят с Великия Мъдрец и той му подсказал какво да направи.

Кралят се върнал у дома и помолил да дойдат при него и

тримата му синове. Дал на всеки по една торба със семена на цветя и им казал, че тръгва на поклоническо пътуване.

– То ще продължи няколко години – една, две, три, може и повече. И това е изпитание за вас. Тези семена ще ми ги върнете, когато се върна от пътуването си. Този, който ги запази най-добре, той ще стане мой наследник.

И кралят потеглил на път.

Първият син си помислил... Какво да правя със семената? Сложил ги в железен сейф - когато баща му се върне, те ще бъдат такива, каквито са били.

Вторият син си помислил.. Ако ги пазя така, както прави брат ми, те ще умрат. А мъртвите семена изобщо не са семена.

Отишъл в магазина, продал ги и получил пари.

А третият син отишъл в градината и пръснал семената навсякъде, където имало свободно място.

След 3 години, когато Великият Крал се върнал...

Първият син отворил сейфа си. Семената били умрели и започнали да вонят.

Бащата казал:

– Какво е това? Нима такива семена ти дадох? Те трябва да са способни да цъфнат с цветове и да миришат прекрасно, а тези семена вонят! Това не са моите семена!

Синът му възразил, че това са същите семена, но бащата казал:

– Ти си материалист.

**Библио.бг - платформа за
електронни книги и
списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

